

เรื่องเล่าร่ำพลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

สุขสุดท้าย

นางสาวปาริชาติ เปรมปรีดา

ฝ่ายการพยาบาลอาคารสมเด็จพระเทพรัตน SDIPD 76

มนุษย์ทุกคนย่อมต้องถึงวาระสุดท้ายของชีวิต ในฐานะพยาบาลฉันจึงคิดว่าการรับฟังความต้องการหรือความปรารถนาของผู้ป่วยระยะสุดท้ายนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้ป่วยมีความสุขสบายทั้งทางกายและจิตใจในวาระสุดท้ายของชีวิต

“พ่ออยากกลับบ้าน” เสียงของชายคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ป่วยระยะสุดท้ายที่ฉันดูแล พูดกับลูกชายที่กำลังจับมือเขาอยู่ข้างเตียง ประโยคนั้นของผู้ป่วยทำให้ฉันตระหนักถึงความสำคัญของความต้องการและความสุขของผู้ป่วยระยะสุดท้าย ในวันนั้นเมื่อฉันให้การพยาบาลผู้ป่วยเสร็จ ฉันได้พูดคุยกับภรรยาและลูกชายของผู้ป่วยเกี่ยวกับการวางแผนจัดการกับความต้องการของผู้ป่วยเพื่อให้ครอบครัวสามารถรับมือกับวาระสุดท้ายของผู้ป่วยที่กำลังจะมาถึงได้ และให้คำแนะนำเกี่ยวกับการช่วยให้ผู้ป่วยได้ทำในสิ่งที่ต้องการ เพื่อเป็นการสร้างความทรงจำสุดท้ายที่สวยงามให้กับผู้ป่วย ฉันหวังเล็กๆ ว่าคำพูดของฉันจะสามารถทำให้ครอบครัวของผู้ป่วยรู้สึกตระหนัก ถึงความสำคัญของความต้องการของผู้ป่วยเช่นเดียวกับที่ฉันรู้สึก หลังจากวันนั้น ในทุกๆ วันที่ฉันเข้าไปในห้องของผู้ป่วยเพื่อให้การพยาบาล ฉันยังคงได้ยินคำพูดซ้ำๆ ของผู้ป่วยที่พูดกับลูกชายของเขาว่า “พ่ออยากกลับบ้าน” และฉันได้แต่เฝ้ามองดูความปรารถนาที่จะกลับบ้านของผู้ป่วยอยู่ห่างๆ จนกระทั่งวันหนึ่งลูกชายของผู้ป่วยได้ขอคำปรึกษาจากทีมพยาบาลและหมอบอกเกี่ยวกับการพาพ่อของเขากลับบ้าน โดยทางทีมพยาบาลได้อธิบายให้ครอบครัวของผู้ป่วยได้เข้าใจว่า ขณะนี้ผู้ป่วยอยู่ในระยะสุดท้าย การพาผู้ป่วยกลับบ้านตามความต้องการของผู้ป่วยย่อมส่งผลดีกับผู้ป่วย เพราะจะทำให้ผู้ป่วยได้กลับไปอยู่กับครอบครัว ญาติ พี่น้อง คนที่เขารักและคนที่รักเขา ซึ่งสิ่งที่ผู้ป่วยต้องการอาจเป็นความปรารถนาสุดท้ายในชีวิตของผู้ป่วย ฉันได้ให้กำลังใจกับผู้ป่วยและครอบครัว รวมถึงให้ความรู้และคำแนะนำในการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายที่บ้าน จนในที่สุดครอบครัวของผู้ป่วยได้ตัดสินใจที่จะพาผู้ป่วยกลับบ้าน ในวันเตรียมความพร้อมกลับบ้านซึ่งเป็นวันสุดท้ายที่ผู้ป่วยจะต้องอยู่ในโรงพยาบาล ฉันสังเกตเห็นได้ว่าสีหน้าท่าทางของผู้ป่วยดูสดชื่นมากกว่าทุกวันที่ผ่านมา ทีมพยาบาล ภรรยา และลูกของผู้ป่วย ได้ช่วยกันเปลี่ยนเสื้อผ้าของผู้ป่วย เตรียมอุปกรณ์เพื่อเตรียมความพร้อมในการเดินทางพาผู้ป่วยกลับบ้าน ผู้ป่วยได้พูดขอบคุณทีมพยาบาลซ้ำแล้วซ้ำเล่าที่ช่วยสนับสนุนให้เขาได้กลับบ้านตามความต้องการ ฉันได้แต่คิดในใจว่าผู้ป่วยคนนี้โชคดีจังที่มีครอบครัวที่เข้าใจและเคารพในการตัดสินใจของเขา

ก่อนรพพยาบาลจะพาผู้ป่วยเดินทางกลับบ้าน ทีมพยาบาลได้ให้กำลังใจผู้ป่วยและครอบครัวอีกครั้ง ฉันรู้สึกมีความสุขกับการตัดสินใจกลับบ้านของผู้ป่วยในครั้งนี้ ฉันสัมผัสได้ถึงความสุขที่เกิดขึ้นบนใบหน้าและแววตาของผู้ป่วย แม้ว่าผู้ป่วยจะกลับบ้านโดยไม่สามารถรักษาโรคทางกายให้หายได้ แต่โรคทางใจของผู้ป่วยกลับถูกเติมเต็มด้วยความรักและความเข้าใจของคนในครอบครัว ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายที่ครอบครัวจะยอมรับการตัดสินใจของผู้ป่วยและยินยอมให้ผู้ป่วยได้กลับไปใช้ชีวิตในช่วงสุดท้ายที่บ้านตามความปรารถนา เพราะพวกเขามีความกังวลและกลัวว่าจะไม่สามารถจัดการกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นได้ และไม่รู้วาระหว่างทางจะเกิดอะไรขึ้น วาระสุดท้ายของผู้ป่วยจะมาถึงตอนไหน แต่อย่างน้อยการตัดสินใจของครอบครัวในครั้งนี้ ก็ได้ทำให้ผู้ป่วยระยะสุดท้ายได้มีความสุขอีกครั้ง ซึ่งนั่นอาจจะเป็น “สุขสุดท้าย” ก่อนที่เขาจะต้องจากโลกใบนี้ไปตลอดกาล

ฉันดีใจที่ได้มีส่วนในการสะท้อนความต้องการของผู้ป่วยให้ครอบครัวได้รับรู้ และมีส่วนช่วยให้ครอบครัวยอมรับการตัดสินใจของผู้ป่วยในครั้งนี้ ฉันมีความสุขทุกครั้งที่ได้นึกถึงภาพผู้ป่วยยิ้มแบบมีความสุขตอนออกจากห้องผู้ป่วย ถึงแม้ว่าจะมีเวลาเหลืออีกไม่กี่ชั่วโมงก็ตาม ที่เขาจะยังคงมีชีวิตอยู่ แต่มันก็ช่างเป็นเวลาที่มีความสุขอย่างเต็มเปี่ยมจริงๆ เหตุการณ์ครั้งนี้นั้นทำให้ฉันมีความสุข มีพลังและมีแรงที่จะดูแลผู้ป่วยคนอื่นๆ ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีต่อไป